

Arrest

nr. 244 732 van 24 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICHOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 27 maart 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor het verkrijgen van een visum kort verblijf (visum type C) met het oog op familiebezoek.

Op 11 juni 2014 werd het visum kort verblijf geweigerd.

Op 10 november 2015 diende de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van haar echtgenoot.

Op 15 december 2015 werd de voormelde aanvraag geweigerd.

Op 25 maart 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf (visum type C) met het oog op familiebezoek. De schoonbroer van de verzoekende partij werd als referentiepersoon vermeld.

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna de gemachtigde) nam op 9 mei 2019 een beslissing houdende de weigering van afgifte van het visum kort verblijf. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 9 september 2019, bij arrest nr. 225 863, vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing d.d. 9 mei 2019.

Op 2 december 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald in functie van haar schoonbroer van Spaanse nationaliteit.

Op 2 juni 2020 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.12.2019 werd ingediend door:

Naam E.B. (...)

Voornaam: K. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1975

Geboorteplaats: Midar

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Gezien met voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 47/1. 1° van de wet van 15.12.1980. is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 42, §1 van de wet van 15.12.1980 met van toepassing Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het KB van 08.10.1981.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 02.12.2019 gezinshereniging aan met haar schoonbroer, zijnde E.A.E.O.H. (...), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie, ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°. moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie ZIJ zich willen voegen of dat ze deel uitmaken van zijn gezin De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst Bij ontstentenis hiervan, kan het feit

ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgezegt:

- reispaspoort Marokko (CR7865183) op naam van betrokkene afgeleverd op 09.07.2018 met visumsticker en uit- en inreisstempel waaruit blijkt dat ze Schengen inreisde via Spanje in november 2019
- certificat administratif n°57 dd. 04.02.2019 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene trwoont bij een derde en in eigen naam geen onroerende eigendommen bezit; attestation non-inscription aux registres foncère' n°M000659 dd. 11.02.2019
- attestation du revenu n°141 dd. 05.02.2019 waarin de Marokkaanse belastingdienst verklaart dat betrokkene geen belastingaangiften metende en er voor de periode 2018-2019 geen gegevens gekend zijn betreffende haar bestaansmiddelen, echter, gezien uit bijkomende informatie van het administratief dossier blijkt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden, kan dit attest met aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.04.2018, 09.05.2018, 12.06.2018, 04-07-2013, 13.06.2018, 04.09.2018, 17.10.2018, 14.11.2018, 27.12.2018, 30.01.2019, 14.03.2019, 18.05.2019 en 28.06.2019 (datum ontvangstbewijzen): echter, met alleen is het geheel van deze geldstortingen eerder beperkt ook blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene onvermogen was, en dat ze op deze sommen was aangewezen om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden.
- onvolledige arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon en bijbehorende loonfiches voor de maanden september - november 2018 en oktober - december 2019 waaruit blijkt dat volgens de meest recente gegevens de referentiepersoon in de periode oktober december 2019 beschikte over een gemiddeld maandloon van €2017,18: echter, gelet op de gezinssamenstelling van de referentiepersoon blijkt niet dat dit bedrag voldoende is om betrokkene bijkomend ten laste te nemen
- gezinssamenstelling dd. 27.12.2018 op naam van de referentiepersoon (stad Antwerpen)
- woonbewijs met historiek adressen dd. 27.12.2018 op naam van de referentiepersoon
- huurovereenkomst dd. 04.01.2019 op naam van de referentiepersoon
- gezinssamenstelling dd. 26.02.2019 op naam van de referentiepersoon (gemeente Kontich)
- overlijdensakte n°2018/237 dd. 09.03.2018 op naam van een derde (overleden te Ukkel op 08.03.2018). de advocaat van betrokkene haalt aan dat deze derde (wijlen) de echtgenoot van betrokkene is. Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat dit huwelijk nooit werd erkend in België; de relevantie van deze overlijdensakte in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werd niet aangetoond.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 26.04.2017 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 0.12.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene bijkomend ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men

onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt:

“(…)

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

“(…)

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

“(…)

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf "

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde "andere" familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop verzoekster haar aanvraag steunde, luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. "

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

"§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

6.

Verzoekster is, zoals hierboven, de schoonzus van de heer E.A.E.O.H. (...), de referentiepersoon.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet en dat zij met andere woorden nog steeds niet voldoende heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Om te beginnen werden er maar liefst 13 bewijzen van geldstortingen voorgelegd in de periode voorafgaand aan huidige aanvraag tot gezinshereniging en de komst van verzoekster naar België (stuk 5).

Verwerende partij stelt ten eerste dat deze geldverzendingen te beperkt zouden zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs.

Er dient in dit opzicht gewezen te worden op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]”

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie- of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen dat de geldverzendingen te beperkt zouden geweest zijn.

In de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en het verlaten van het land van herkomst, werd er evenwel quasi maandelijks geld overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster, en dit telkens voor aanzienlijke bedrag (zeker gelet op het feit dat het leven in Marokko veel goedkoper is dan in West-Europa en men over minder financiële middelen dient te beschikken om er een menswaardig leven te kunnen leiden).

Bovendien oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in de volgende zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307 - stuk 6).

“Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds “ten laste” diende te zijn van de referentiepersoon. [J De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd. ”

Ten tweede stelt verwerende partij nog dat er niet wordt aangetoond dat deze gelden werden gebruikt om in het levensonderhoud te voorzien, omdat de onvermogensdheid zogezegd niet werd aangetoond. Niets is minder waar, doch verzoekster verwijst hiervoor naar hetgeen onder punt 7 zal worden gezegd.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van schoonbroer. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoekster, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekster door de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoekster bijgevolg aangetoond dat zij reeds vóór haar inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon. Gelet op de aangetoonde onvermogensdheid (zie infra) toont zij dus tevens aan dat zij op deze sommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

7.

Daarnaast werden er tevens bewijzen voorgelegd dat de referentiepersoon wel degelijk in staat is en dus over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster ten laste te nemen, zodoende zij niet ten laste valt van de Belgische Staat.

In dit opzicht werden de volgende bewijsstukken voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, voltijds, van de referentiepersoon (stuk 11);*
- Loonfiches referentiepersoon (stuk 12);*
- Huurovereenkomst referentiepersoon (stuk 13).*

Uit deze stukken blijkt dus duidelijk dat de referentiepersoon een stabiel en duurzaam inkomen heeft, gelet op zijn voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur. Hij beschikt met andere woorden over voldoende bestaansmiddelen en viel dan ook nog niet ten laste van de Belgische Staat.

Het gezin heeft ook een duurzame huisvesting; de maandelijkse huurprijs wordt steeds tijdig en correct betaald, wat bewezen wordt door het feit dat zij daar inmiddels reeds anderhalf jaar wonen zonder enige achterstallige huur, uithuiszetting of procedure voor het vredegerecht.

Bovendien steunt de referentiepersoon verzoekster al geruime tijd, wat hierboven werd aangetoond en besproken. Tijdens deze hele periode van maandelijkse financiële steun kon de referentiepersoon voldoende instaan voor zichzelf en zijn gezin.

Bovendien - indien verzoekster hier een verblijfsrecht (F-kaart) verkrijgt - mag zij zelf werken en dient zij niet ten laste te blijven van de referentiepersoon.

Er werd met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat de referentiepersoon en zijn gezin op voldoende wijze kunnen instaan voor zichzelf en voor verzoekster en dat zij met andere woorden over voldoende bestaansmiddelen beschikken om ervoor te zorgen dat zij niet ten laste vallen van de Belgische Staat.

8.

Daarnaast heeft verzoekster tevens haar onvermogensdood aangetoond in het land van herkomst.

Zo legde verzoekster ten eerste een attest voor waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat verzoekster bij een derde inwoont en zelf geen onroerende goederen bezit (stuk 7).

Zij legde tevens een attest voor waaruit blijkt dat zij nergens is ingeschreven als eigenaar (stuk 8).

Dat deze attesten voorliggen wordt niet betwist door verwerende partij; elke motivering hierover ontbreekt zodat men mag aannemen dat de inhoud van deze attest wordt aanvaard.

Ten derde legde verzoekster tevens een attest voor waaruit blijkt dat verzoekster over geen enkele bron van inkomsten beschikte in de periode 2018-2019 (stuk 9). Verwerende partij neemt dit attest niet in aanmerking omdat uit bijkomende gegevens van het dossier zou blijken dat niet alle inkomsten moeten worden aangegeven. Uit welke bijkomende gegevens dan? Verwerende partij staat hier verder niets over... Verwerende partij beweert dus iets, doch toont dit niet aan. Het voorgelegde attest betreft nochtans een attest vanwege de Marokkaanse autoriteiten; betreft geen verklaring op eer; betreft een document dat in rechte mag worden aangewend; kortom betreft een attest waaraan men bewijswaarde mag hechten.

Verwerende partij heeft bovendien geen klacht wegens valsheid neergelegd, hetgeen wel verwacht kan worden wanneer de inhoud van officiële documenten wordt betwist. Verwerende partij is ook niet te rade gegaan bij de Marokkaanse autoriteiten om de inhoud te verifiëren.

Bovendien heeft verzoekster zelf het administratief dossier opgevraagd en ontvangen.

Na grondig onderzoek van elk stuk hierin, dient zij vast te stellen dat er geen informatie kan worden gevonden waaruit zou moeten blijken dat verwerende partij weet heeft van het zeggende feit dat niet alle inkomsten dienen te worden aangegeven, zoals zij stelt.

Het is daarbij zelfs zo dat er jaren geleden - in het kader van een aanvraag gezinshereniging in functie van de overleden echtgenoot van verzoekster - werd beslist tot een weigering van verblijf omdat verzoekster onvermogen werd geacht (stuk 14).

Het gaat dus niet op, om jaren later, na voorlegging van attesten van onvermogen, de onvermogensdood van verzoekster in twijfel te gaan trekken. Hiermee schendt verwerende partij het rechtszekerheids-, redelijkheidsbeginsel en het fairplay-beginsel. Bovendien gaat verwerende partij hiermee in tegen haar eigen eerdere beslissing!

Met al deze voorgelegde stukken wordt bijgevolg wel degelijk het onvermogen van verzoekster op afdoende wijze aangetoond.

(...)

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogensdood in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekster over geen inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat zij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

(...)

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogensdood, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoekster heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij financieel afhankelijk is van haar schoonbroer (de referentiepersoon). Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

(...)

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet ernstig is. Verzoekende partij heeft op 11.09.2019 een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van haar schoonbroer, dhr. (...)

(Spaanse nationaliteit), en dit in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: “Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° (...); 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;” Uit voormelde bepaling blijkt afdoende dat het, opdat men in de hoedanigheid van “ander familielid van een burger van de Unie” tot verblijf zou kunnen worden gemachtigd, vereist is dat men kan aantonen in het land van herkomst ten laste te zijn geweest of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Minister bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Minister op gedegen wijze rekening is gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stavingstukken.

Verweerder laat vooreerst gelden dat in eerste instantie dient opgemerkt worden dat de referentiepersoon sedert 26.04.2017 in België verblijft. De gemachtigde heeft derhalve terecht vastgesteld dat er geen sprake kan zijn van een schending van het recht op vrij verkeer.

Verder heeft de gemachtigde enerzijds vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel document heeft voorgelegd, waaruit blijkt dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, er niet blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische Staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker bijkomend ten laste nemen.

De gemachtigde van de Minister is bijgevolg tot het besluit gekomen dat verzoekende partij geenszins het bewijs heeft geleverd dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en evenmin dat zij aldaar deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekende partij is het niet eens met de bestreden beslissing en houdt voor dat zij wél aan de voorwaarden van art. 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet voldoet.

Verzoekster houdt vooreerst voor dat zij maar liefst 13 bewijzen van geldstorting heeft voorgelegd.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie in de bestreden beslissing geheel terecht heeft geoordeeld dat de geldstorting te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag gezinshereniging, ook blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat verzoeker onvermogen was. Bovendien heeft de gemachtigde terecht aangehaald dat uit de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker deze bedragen heeft gebruikt om te voorzien in zijn levensonderhoud. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie heeft bijgevolg niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat niet werd aangetoond dat de verzoekende partij financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verder houdt verzoekende partij voor dat er op afdoende wijze werd aangetoond dat de referentiepersoon en zijn gezin op voldoende wijze kunnen instaan voor zichzelf en voor verzoekster en dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken om ervoor te zorgen dat zij niet ten laste vallen van de Belgische Staat.

Verweerder benadrukt dat de kritiek van de verzoekende partij elke feitelijke grondslag mist en ingaat tegen de concrete stukken van het administratief dossier.

De gemachtigde van de Minister stelde wel degelijk terecht vast dat verzoekende partij een onvolledige arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon heeft overgemaakt en uit de bijhorende loonfiches voor de maanden september-november 2018 en oktober- december 2019 blijkt dat de referentiepersoon in voormelde maanden een gemiddeld maandloon van 2.017, 80 euro heeft. Echter,

gelet op de gezinssamenstelling van de referentiepersoon, blijkt niet dat dit bedrag voldoende is om verzoeker ten laste te nemen.

Vervolgens houdt verzoekende partij voor voldoende te hebben aangetoond dat zij onvermogen was.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie wel degelijk rekening hield met het attest 'attestation de revenu', doch oordeelde dat uit bijkomende informatie van het administratief dossier blijkt dat niet alle inkomsten werden aangegeven, zodat dit attest niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

In zoverre de verzoekende partij beweert dat uit het attest van de Marokkaanse blijkt dat verzoeker bij een derde inwoont en geen eigendom zou bezitten, benadrukt verweerder dat, zelfs indien de kritiek van verzoekende partij gegrond is, deze geenszins van aard is om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Verweerder verwijst ter zake naar de verschillende overige determinerende motieven op grond waarvan de gemachtigde van de Minister tot de terechte vaststelling is gekomen dat de afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie onvoldoende werd aangetoond.

Bijgevolg oordeelde de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie terecht dat niet voldaan is aan de voorwaarden in art. 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden."

2.3. De verzoekende partij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van de aangevoerde schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet onderzocht worden, samen met het onderzoek naar de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° (...); 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 (...) § 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van"

oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. § 3 (...)."

De verzoekende partij wenst een verblijf in België voor meer dan drie maanden in functie van haar Spaanse schoonbroer en dient hiertoe volgens de partijen op 2 december 2019 een aanvraag in.

Zoals de verzoekende partij zelf erkent in het middel dient zij overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet aan te tonen ten laste te zijn van deze referentiepersoon of deel te hebben uitgemaakt van zijn gezin voor haar komst naar België.

De verzoekende partij betwist niet dat de tenlasteneming al diende te bestaan tijdens haar verblijf in het herkomstland. Verder erkent de verzoekende partij dat zij een afhankelijkheid moet aantonen van de referentiepersoon in functie van wie zij het visum tracht te bekomen.

Hoewel de bewoordingen *"in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin"* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn. (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 20132014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving.

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman):

"31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden

opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zónder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. In andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het reeds vermelde arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36).

In voorliggende zaak weigert de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij in functie van haar Spaanse schoonbroer omdat zij meent dat “Uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van

de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij echter de voorgelegde stukken niet correct te hebben beoordeeld en op onreglementaire wijze te hebben geoordeeld dat zij niet aantoonde in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar schoonbroer. Zo wijst de verzoekende partij onder meer op de 13 geldstortingen en stelt zij dat geen rekening werd gehouden met de frequentie en het bedrag ervan, zeker gelet op de waarde van deze bedragen in de Marokkaanse samenleving. Ook merkt zij onder meer op dat aan het attest dat moet aantonen dat zij niet over een inkomstenbron beschikte in de periode 2018-2019 ten onrechte geen bewijswaarde wordt toegekend omdat de verwerende partij meent dat uit bijkomende gegevens van het dossier blijkt dat niet alle inkomsten moeten worden aangegeven, terwijl zij zelf meent dat dit uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt.

Om na te gaan of de verwerende partij op kennelijk redelijke en zorgvuldige wijze tot het besluit kwam dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar schoonbroer of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van zijn gezin is het voor de Raad essentieel minstens te beschikken over de volledige door de verzoekende partij ingediende aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van de Spaanse schoonbroer, aanvraag die volgens de partijen werd ingediend op 2 december 2019, en van alle aan deze aanvraag toegevoegde stukken om te kunnen beoordelen of alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen in rekening werden gebracht en of de grieven van de verzoekende partij terecht zijn. De Raad heeft er echter het raden naar welke documenten - waaronder de aanvraag - door de verzoekende partij precies werden voorgelegd aan de verwerende partij en binnen welke termijn dit gebeurde, nu de verwerende partij naliel een administratief dossier in te dienen, hoewel zij hiertoe werd uitgenodigd per schrijven van 16 juli 2020. De Raad heeft het raden naar de inhoud van de aanvraag en de overige documenten die er aan werden toegevoegd.

Aldus kan niet worden nagegaan of de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze de aanvraag tot gezinshereniging heeft geweigerd, stellende dat de verzoekende partij op grond van de beschikbare gegevens niet afdoende aantoonde *“dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”*.

Bijgevolg kan niet afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de verwerende partij is gegrond. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU